

приватні чи засновані на змішаній формі власності [1].

Сьогодні більшість закладів охорони здоров'я, які існують у формі бюджетних установ, не мають достатнього рівня самостійності при прийнятті рішень з питань поточного управління та діяльності закладу. Вони обмежені в можливості самостійного визначення цілей та пріоритетів для використання бюджетних ресурсів. Напрями використання бюджетних коштів жорстко регламентовано кошторисом. Навіть у разі екстреної необхідності заклади охорони здоров'я не можуть перерозподіляти кошти з однієї статті бюджету на іншу (наприклад, придбати додаткові ліки за рахунок економії на комунальних послугах). Це не стимулює керівників закладів охорони здоров'я до економії та оптимізації процесу надання медичної допомоги населенню.

При побудові мережі комунальних суб'єктів надання ПМД за організаційно-правовою формою доцільно створювати комунальні некомерційні підприємства. Це дозволить їм самостійно вирішувати всі питання організації власної діяльності, починаючи від визначення організаційної структури, штатів, потужності ліжкового фонду тощо.

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19 листопада 1992 р №2801-ХІІ // Відомості Верховної Ради. – 1993. – № 4. – Ст. 19.
2. Про затвердження Положення про центр первинної медичної (медико-санітарної) допомоги та положень про його підрозділи: наказу МОЗ України № 801. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1167-16>.
3. Як організувати систему надання первинної медичної допомоги на місцевому рівні. Операційне керівництво / Баценко Д., Брагінський П., Бучма М. та ін. Міністерство охорони здоров'я України, Проект USAID «Реформа ВІЛ-послуг у дії», ТОВ «Агентство «Україна» К., 2018. – 368 с.
4. The World Health Report 2008: Primary Health Care Now More Than Ever

Довгань Андрій Вікторович

студент факультету
соціально-психологічної освіти та управління

*Науковий керівник –
доцент кафедри
управління та адміністрування ДДУВС
к. держ. упр., доц. Сидоренко Н. С.*

РОЗВИТОК ІНСТИТУЦІЙНОГО УПРАВЛІННЯ ВОДНИМИ РЕСУРСАМИ ТА ВОДОКОРИСТУВАННЯМ В УКРАЇНІ

Державні механізми управління водними ресурсами та водогосподарським комплексом в Україні здійснюються за басейновий принципом, тобто об'єкт управління водним фондом визначається

координатами відповідного гідрографічного районування території країни, з урахуванням особливостей формування водних ресурсів та колективним характером їх використання. Важливе значення має інституційна система забезпечення управління водними ресурсами, що передбачає використання та відтворення поверхневих водних ресурсів, розвиток водного господарства, меліорацію земель, експлуатацію державних водогосподарських об'єктів комплексного призначення, міжгосподарських зрошувальних і осушувальних систем та інше. Тому забезпечення реалізації державної політики у сфері розвитку водного господарства та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів можливо через структурно-функціональну організацію управління.

Управління водними ресурсами потребує постійного удосконалення механізмів державного регулювання спрямованих насамперед на забезпечення раціонального використання та збереження водних ресурсів, що передбачає необхідність інституційних перетворень у сфері водокористування, підвищення економічної ефективності проектів і заходів, пов'язаних з капіталовкладеннями в водогосподарський комплекс.

Державну політику у сфері розвитку водного господарства та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів реалізує Державне агентство водних ресурсів України (Держводагентство), яке є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра екології та природних ресурсів України:

– реалізація державної політики у сфері управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів, розвиток водного господарства і меліорація земель та експлуатація державних водогосподарських об'єктів комплексного призначення, міжгосподарських зрошувальних і осушувальних систем;

– внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сфері розвитку водного господарства та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів.

Управління водогосподарськими системами та гідротехнічними спорудами Держводагентства здійснюється водогосподарськими організаціями, до складу яких входять:

– басейнові управління водних ресурсів: річок Західного Бугу та Сяну, річок Причорномор'я та нижнього Дунаю, річок Приазов'я, середнього Дніпра, нижнього Дніпра, річки Тиса, річок Прут та Сірет, річки Прип'ять, а також Деснянське, Дністровське, Південно-Бузьке та Сіверсько-Донецьке басейнові управління;

– регіональні офіси водних ресурсів: у Дніпропетровській, Луганській, Полтавській, Рівненській, Сумській, Тернопільській, Хмельницькій, Харківській, Черкаській областях, річки Рось, Дунайський та

Міжрегіональний офіс захисних масивів дніпровських водосховищ;

– обласні управління водних ресурсів: Волинське і Кіровоградське;
– управління каналів: Головного Каховського магістрального, Дніпро-Донбас, Дніпро-Інгулець, Північно-Кримського каналів та каналів Інгулецької зрошувальної системи;

– технічні школи: Каховська і Мелітопольська;
– державні підприємства: «Прикарпатська регіональна дирекція з водогосподарського будівництва», «Львівська обласна дирекція з протиаводкового захисту», «Одеська об'єднана дирекція будівництва водогосподарських об'єктів», «Укрводсервіс», Державні регіональні проектно-вишуквальні інститути «Дніпродіпрводгосп», «Запоріждіпрводгосп», «Львівдіпрводгосп», «Рівнедіпрводгосп», «Укрпівдендіпрводгосп»;

Постійно діючим консультативно-дорадчим органом при Держводагентстві є експертна рада для підвищення рівня наукового забезпечення у сфері водного господарства, розробки конкурентоспроможної науково-технічної продукції, забезпечення ефективного використання коштів на наукові дослідження та впровадження прикладних науково-технічних розробок у водогосподарсько-меліоративному комплексі, основним завданням якої є [1]:

– розгляд (експертиза), на підставі перспектив розвитку світової та вітчизняної науки і техніки у галузі водного господарства, пропозицій структурних підрозділів апарату Держводагентства, водогосподарських організацій, наукових, дослідно-конструкторських та проектних організацій щодо науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт;

– надання, за результатами розгляду (експертизи), пропозицій до плану з науки та нової техніки Держводагентства щодо тематики замовлення науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт;

– надання рекомендацій щодо подальшого впровадження у виробництво результатів науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт;

– визначення економічної доцільності впровадження результатів науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт у водогосподарсько-меліоративному комплексі;

– надання пропозицій щодо подальшого виконання або припинення виконання науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт.

Також постійно діючим консультативно-дорадчим органом при Держводагентстві є Науково-технічна рада (НТР), головним завданням якої є реалізація комплексної науково-технічної політики, спрямованої на впровадження досягнень вітчизняної та зарубіжної науки і техніки, у сфері розвитку водного господарства і гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів. У

складі НТР є спеціалізовані секції за напрямками діяльності Держводагентства, які затверджуються наказом Держводагентства на основі пропозицій структурних підрозділів апарату Держводагентства та наукових установ. Головою НТР є голова Держводагентства, головами спеціалізованих секцій є перший заступник та заступник голови Держводагентства відповідно до розподілу обов'язків між головою Держводагентства та його заступниками [3].

Консультативно-дорадчим органом для підготовки рекомендацій щодо виконання Держводагентством своїх завдань, погодженого вирішення питань, що належать до його компетенції, та для колективного і вільного обговорення найважливіших напрямів його діяльності є Колегія Держводагентства. Рішення про утворення або ліквідацію колегії Держводагентства приймається головою Держводагентства. Основними завданнями Колегії є визначення перспектив і найважливіших напрямів діяльності Агентства та розгляд пропозиції щодо [2]:

- формування та реалізації державної політики у сфері розвитку водного господарства і гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів;
- розширення міжнародного співробітництва України у сфері водного господарства;
- забезпечення співпраці з центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими держадміністраціями, органами місцевого самоврядування під час виконання покладених на Агентство завдань;
- удосконалення законодавства.

– Тимчасовим консультативно-дорадчим органом, утвореним для сприяння участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики у сфері розвитку водного господарства та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів є Громадська рада при Державному агентстві водних ресурсів України.

З питань розроблення пропозицій щодо імплементації Директив ЄС у сфері якості води та управління водними ресурсами при Державному агентстві водних ресурсів України на виконання наказу Держводагентства від 10.01.2017 р. № 3 створено робочу групу.

Також система інституційного управління водними ресурсами взаємодіє з Центром підвищення кваліфікації працівників водного господарства, Національним університет водного господарства та природокористування, Інститутом водних проблем і меліорації НААН, ВАТ «Український головний проектно-вишукувальний і науково-дослідний інститут меліоративного та водогосподарського будівництва», Український науково-дослідний інститут водогосподарсько-екологічних проблем, ВАТ «Проектно-технологічний інститут «Укроргводбуд» та іншими державними установами, недержавними і приватними організаціями.

Таким чином, особливості сучасної системи інституційного управління водними ресурсами та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів визначаються через структурно-функціональну організацію управління. Інституційну модель системи управління водними ресурсами в Україні можна визначити як взаємодію інституцій державного управління на засадах організаційно-правового механізму державного управління.

1. Про затвердження Положення про експертну раду Державного агентства водних ресурсів України : наказ Держводагентства від 19 лют. 2018 р. № 78. – Режим доступу : <https://davt.gov.ua/eksperтна-rada>.
2. Про затвердження Положення про колегію Державного агентства водних ресурсів України : наказ Держводагентства від 06 верес. 2011 р. № 150. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/rada/file/v0150826-11.
3. Про затвердження Положення про науково-технічну раду Державного агентства водних ресурсів України та її склад : наказ Держводагентства від 25 січ. 2017 р. № 10. – Режим доступу : <http://document.ua/pro-zatverdzhennja-polozhennja-pro-naukovo-tehnicnu-radu-de-doc344699.html>.

Конкурс Віктор Миколайович

студент факультету
соціально-психологічної освіти та управління

*Науковий керівник –
доцент кафедри*

*управління та адміністрування ДДУВС
к. держ. упр. Мунько А. Ю.*

ШЛЯХИ РЕФОРМУВАННЯ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

В умовах децентралізації державного управління надзвичайно важливим є розвиток кадрового потенціалу органах місцевого самоврядування. Від його якості залежить оперативність та адекватність прийняття управлінських рішень у всіх сферах діяльності громад, довіра громадян до влади, рівень їх патріотизму та замученості до процесів місцевого розвитку.

Якість кадрового забезпечення органах місцевого самоврядування визначається найбільшою мірою рівнем професіоналізму службовців, їх професійної культури, освіти та освіченості, патріотизму та відданості справі, етичними нормами поведінки тощо. Тому об'єктивно постає потреба у виваженій кадровій політиці держави, яка б цілком задовольняла реалії сьогодення та спрямовувалась на формування якісного кадрового потенціалу органів публічного управління.